

Părtași la misiunea lui Dumnezeu

De memorat: Ioan 13:34-35

34. Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.

35. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

Sabat după-amiază

De la început, Avraam a acceptat să fie folosit de Dumnezeu pentru misiune. Acest adevăr se poate vedea, de exemplu, în Geneza 18, atunci când Dumnezeu l-a avertizat cu privire la ce avea să se întâmple cu Sodoma și Gomora. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi, prorociei” (Amos 3:7). Iar în istoria Sodomei și Gomorei, „slujitorul Său, prorocul” a fost Avraam.

Avraam se odihnea în timpul arșiței zilei când a văzut trei călători. „Avraam a văzut în oaspeții săi numai trei călători oboșiți, fără să-i treacă măcar prin minte că printre ei era Unul căruia putea să I se închine fără a păcătui” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 138, 139).

Nu după multă vreme însă, Avraam a început să se implice personal în misiunea lui Dumnezeu. Implicarea lui, așa cum se observă în acest capitol, a constat în rugăciune și mijlocire pentru oamenii din Sodoma și Gomora. Adică voia să vadă dacă nu cumva acești oameni, în ciuda lor înșșiși, puteau fi salvați. Într-un anumit sens, dacă nu aceasta este misiune, atunci ce este?

În acest capitol sunt redată trei mari calități spirituale ale lui Avraam: ospitalitatea, iubirea și rugăciunea – calități care pot fi de mare folos și în misiune.

Duminică, 22 octombrie

Dar ospitalității

Întrebarea 1: Citește Geneza 18:1-15. Ce elemente ale ospitalității sunt demonstrate în reacția lui Avraam față de străini?

Geneza 18:1-15

1. Domnul i S-a arătat la stejarii lui Mamre, pe când Avraam ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei.

2. Avraam a ridicat ochii și s-a uitat: și iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el. Când i-a văzut, a alergat înaintea lor, de la ușa cortului, și s-a plecat până la pământ.
3. Apoi a zis: „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău.
4. Îngăduie să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă sub copacul acesta.
5. Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeți la inimă, și după aceea vă veți vedea de drum; căci pentru aceasta treceți pe lângă robul vostru.” „Fă cum ai zis”, i-au răspuns ei.
6. Avraam s-a dus repede în cort la Sara, și a zis: „Ia repede trei măsuri de făină albă, frământă și fă turte.”
7. Și Avraam a alergat la vite, a luat un vițel tânăr și bun și l-a dat unei slugi să-l gătească în grabă.
8. Apoi a luat unt și lapte, împreună cu vițelul pe care-l gătise, și l-a pus înaintea lor. El însuși a stat lângă ei, sub copac, și le-a slujit până ce au mâncat.
9. Atunci ei i-au zis: „Unde este nevasta ta, Sara?” „Uite-o în cort”, a răspuns el.
10. Unul dintre ei a zis: „La anul pe vremea aceasta, mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevasta ta, va avea un fiu.” Sara asculta la ușa cortului, care era înapoia lui.
11. Avraam și Sara erau bătrâni, înaintați în vârstă; și Sarei nu-i mai venea rânduiala femeilor.
12. Sara a râs în sine, zicând: „Acum, când am îmbătrânit, să mai am pofte? Domnul meu, bărbatul, de asemenea, este bătrân.”
13. Domnul a zis lui Avraam: „Pentru ce a râs Sara, zicând: „Cu adevărat, să mai pot avea copil, eu, care sunt bătrână?”
14. Este oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.”
15. Sara a tăgăduit și a zis: „N-am râs!” Căci i-a fost frică. Dar El a zis: „Ba da, ai râs!”

Avraam stătea la ușa cortului său în arșița zilei. Acest comportament era neobișnuit. În acel moment al zilei, vara, când soarele se află la zenit, toată lumea caută umbră și o adiere de vânt. Posibil ca Avraam să îndure căldura pentru a-i ajuta pe cei care ar fi putut trece pe acolo?

Stând acolo, a văzut trei călători. Obiceiul lui, cel mai probabil, era să manifeste ospitalitate față de străini. De aceea inițiativa a venit de la Avraam. În text se spune că a alergat spre ei de la intrarea în cort. Adică – și aceasta este o idee importantă – Avraam a luat inițiativa de a le ieși în întâmpinare dinainte ca aceștia să ajungă la el.

„Îngăduie să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele, și odihniți-vă sub copacul acesta. Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeți la inimă, și după aceea vă veți vedea de drum, căci pentru aceasta treceți pe lângă robul vostru” (Geneza 18:4,5).

Avraam era conștient de misiunea lui, care era aceea de a le împărtăși tuturor cunoașterea de Domnul, într-o lume cufundată în păgânism, idolatrie și politeism. După cum putem vedea în acest episod, modul cel mai la îndemână de a-și împlini misiunea a fost ospitalitatea față de acești străini, care păreau că doar ce apăruseră la orizont.

În același timp, „familia numeroasă a lui Avraam consta din mai bine de o mie de oameni, mulți dintre ei fiind cap de familie și nu puțini nou-converțiți din rândul celor păgâni. O asemenea casă pretindea la cărma ei o mână fermă. Metodele slabe, șovăitoare, nu erau de ajuns. [...] Influența lui Avraam s-a întins dincolo de casa sa. Oriunde își înălța cortul, ridica alături de acesta și un altar pentru jertfă și închinare. Când cortul era strâns, altarul rămânea; și mulți canaaniti rățacitori, care Îl cunoscuseră pe Dumnezeu prin viața lui Avraam, slujitorul Său, zăboveau la respectivul altar pentru a aduce jertfă înaintea lui Iehova” (Ellen G. White, *Educație*, p. 187).

De la bun început acest om a înțeles că Dumnezeu îl chemase la misiune și că el intrase în Țara Făgăduită nu pentru o vacanță, ci pentru a fi o binecuvântare pentru cei din jurul său și, prin sămânța sa, pentru lume.

Cum aplici metoda ospitalității în lucrarea misionară din casa ta?

Luni, 23 octombrie

Iubirea lui Avraam pentru toți oamenii

Întrebarea 2: Citește Geneza 18:16-33. Cum și-a exercitat Avraam marea calitate de a-i iubi pe toți oamenii, fără a face discriminare între triburi, populații sau popoare?

Geneza 18:16-33

16. Bărbații aceia s-au sculat să plece și s-au uitat înspre Sodoma. Avraam a plecat cu ei, să-i petreacă.
17. Atunci Domnul a zis: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?...”
18. Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.
19. Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit”...

20. Și Domnul a zis: „Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit, și păcatul lor într-adevăr este nespus de greu.
21. De aceea Mă voi coborî acum să văd dacă în adevăr au lucrat în totul după zvonul venit până la Mine; și dacă nu va fi așa, voi ști.”
22. Bărbații aceia s-au depărtat și au plecat spre Sodoma. Dar Avraam stătea tot înaintea Domnului.
23. Avraam s-a apropiat și a zis: „Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău?
24. Poate că în mijlocul cetății sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare și pe ei și nu vei ierta locul acela din pricina celor cincizeci de oameni buni, care sunt în mijlocul ei?
25. Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău, departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?”
26. Și Domnul a zis: „Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetății, voi ierta tot locul acela din pricina lor.”
27. Avraam a luat din nou cuvântul și a zis: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care nu sunt decât praf și cenușă.
28. Poate că din cincizeci de oameni buni vor lipsi cinci: pentru cinci, vei nimici Tu oare toată cetatea?” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, dacă voi găsi în ea patruzeci și cinci de oameni buni.”
29. Avraam I-a vorbit mai departe și a zis: „Poate că se vor găsi în ea numai patruzeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici pentru cei patruzeci.”
30. Avraam a zis: „Să nu Te mânie, Doamne, dacă voi mai vorbi. Poate că se vor găsi în ea numai treizeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, dacă voi găsi în ea treizeci de oameni buni.”
31. Avraam a zis: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului. Poate că se vor găsi în ea numai douăzeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, pentru cei douăzeci.”
32. Avraam a zis: „Să nu Te mânie, Doamne, dacă voi mai vorbi numai de data aceasta. Poate că se vor găsi în ea numai zece oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, pentru cei zece oameni buni.”
33. După ce a isprăvit de vorbit lui Avraam, Domnul a plecat. Și Avraam s-a întors la locuința lui.

A doua calitate a lui Avraam extrasă din Geneza 18 este iubirea lui pentru oameni, chiar și pentru aceia pe care nu îi cunoștea personal. Aceasta este o lecție importantă pentru fiecare dintre noi. Oamenii din Sodoma și Gomora erau păcătoși, care nu îi împărțeau nici pe departe valorile, dar inima lui era plină de dragoste pentru toată lumea, indiferent de culoare, sex, limbă sau religie.

Apoi Dumnezeu îi dezvăluie lui Avraam decizia Lui de a distruge cetățile Sodoma și Gomora. Citește Geneza 18:20,21.

Geneza 18:20,21.

20. Și Domnul a zis: „Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit, și păcatul lor într-adevăr este nespus de greu.

21. De aceea Mă voi coborî acum să văd dacă în adevăr au lucrat în totul după zvonul venit până la Mine; și dacă nu va fi așa, voi ști.”

Cu mare umilință și reverență, Avraam și-a formulat cererea înaintea lui Dumnezeu: „Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău, departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” (Geneza 18:25).

Prin iubirea sa, Avraam a sperat să salveze toți oamenii din aceste cetăți, nu doar pe cei neprihăniți. Cu siguranță Avraam știa cât de răi și nelegiuți erau oamenii care locuiau acolo. Cine știe ce povești auzise despre ei și practicile lor? Din ceea ce aflăm despre ei în următorul capitol, cu înfiorătorul episod cu Lot și gloata din fața casei lui (vezi Geneza 19:1-11), aceștia erau niște oameni foarte răi.

Cu toate acestea, Avraam, cunoscând el însuși iubirea lui Dumnezeu, a pledat pentru ei în fața Domnului. Avraam știa că ființele umane se pot întoarce întotdeauna la Dumnezeu în pocăință. Salvarea locuitorilor acestor cetăți era pentru Avraam o șansă la pocăință pentru ei.

În final, Avraam și-a bazat cererea pe ceea ce cunoștea personal despre dragostea lui Dumnezeu pentru ființele umane. El însuși avea o dragoste deosebită pentru păcătoși și știa că, atâta vreme cât există viață, există speranță de salvare.

De ce este rugăciunea de mijlocire atât de importantă în propria noastră viață de rugăciune? Faptul că ne rugăm pentru alții în nevoie cum ne poate ajuta să creștem spiritual și să simțim mai bine realitatea iubirii lui Dumnezeu pentru păcătoși?

Marți, 24 octombrie

Atitudinea lui Avraam în rugăciune

Întrebarea 3: Citește Geneza 18:23-32 și Iacov 5:16. Ce ar trebui să ne învețe aceste texte despre puterea rugăciunii de mijlocire?

Geneza 18:23-32

23. Avraam s-a apropiat și a zis: „Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău?

24. Poate că în mijlocul cetății sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare și pe ei și nu vei ierta locul acela din pricina celor cincizeci de oameni buni, care sunt în mijlocul ei?
25. Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău, departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?”
26. Și Domnul a zis: „Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetății, voi ierta tot locul acela din pricina lor.”
27. Avraam a luat din nou cuvântul și a zis: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care nu sunt decât praf și cenușă.”
28. Poate că din cincizeci de oameni buni vor lipsi cinci: pentru cinci, vei nimici Tu oare toată cetatea?” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, dacă voi găsi în ea patruzeci și cinci de oameni buni.”
29. Avraam I-a vorbit mai departe și a zis: „Poate că se vor găsi în ea numai patruzeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici pentru cei patruzeci.”
30. Avraam a zis: „Să nu Te mânie, Doamne, dacă voi mai vorbi. Poate că se vor găsi în ea numai treizeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, dacă voi găsi în ea treizeci de oameni buni.”
31. Avraam a zis: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului. Poate că se vor găsi în ea numai douăzeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, pentru cei douăzeci.”
32. Avraam a zis: „Să nu Te mânie, Doamne, dacă voi mai vorbi numai de data aceasta. Poate că se vor găsi în ea numai zece oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, pentru cei zece oameni buni.”

Iacov 5:16

16. Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.

Dialogul dintre Avraam și Dumnezeu este un model, o reprezentare a rugăciunii de mijlocire. Avraam este prezentat în acest capitol ca mijlocitor înaintea lui Dumnezeu pentru oamenii din Sodoma și Gomora. El se ruga pentru ei, în numele lor; adică, într-un fel, acționa așa cum mijlocește Domnul Isus pentru noi înaintea Tatălui. Misiunea noastră de astăzi va avea succes numai dacă începem cu aceste tipuri de rugăciune.

Avraam învățase să îi iubească pe locuitorii Sodomei, Gomorei și ai altor cetăți învecinate. De aceea rugăciunea lui era sinceră, onestă. Se luptase deja cu câțiva regi care îi învinseseră pe regii Sodomei și Gomorei. După victoria lui Avraam, Bera, regele Sodomei, a venit să îi întâlnească pe Avraam și pe Melhisedec. Apoi Bera a cerut ca oamenilor lui să li se permită să se întoarcă la casele lor: „Dă-mi oamenii și ține bogățiile pentru tine” (Geneza 14:21). Acesta este un semn al iubirii acestui rege pentru

poporul său. Pentru că una dintre principalele caracteristici ale lui Avraam era iubirea, el îi iubea pe regii Sodomei și Gomorei și se ruga pentru ei și poporul lor. „Iubirea față de sufletele pieritoare a inspirat rugăciunea lui Avraam” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 140).

Avraam a manifestat smerenie și perseverență în rugăciunile sale. De îndată ce Dumnezeu i-a acceptat prima cerere, de a salva cetatea atâta vreme cât 50 de oameni credincioși locuiau acolo, Avraam și-a continuat mijlocirea.

Misiunea noastră nu poate avea succes fără rugăciune, rugăciune de mijlocire. După ce întâlnim pe cineva, după ce ținem o predică sau un studiu biblic, trebuie să ne rugăm pentru oamenii cu care am intrat în contact. Dumnezeu este atent la aceste rugăciuni prin faptul că atinge inima celor pe care i-am contactat. Nu cuvintele sau elocvența noastră sunt cele care ne vor converti prietenii sau cunoștințele, ci Duhul Sfânt. De aceea, în orice misiune în care ne implicăm, trebuie să ne rugăm pentru fiecare persoană în parte.

Citește Romani 8:34 și Evrei 7:25. Ce ne spun aceste texte despre ce face Isus pentru noi și cum ar putea acest adevăr să ne ajute să ne înțelegem mai bine rolul de mijlocitori pentru alții?

Romani 8:34

34. Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!

Evrei 7:25

25. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei.

Miercuri, 25 octombrie

Misiunea lui Avraam

Întrebarea 4: Citește Geneza 19:1-29. Care a fost rezultatul atitudinii lui Avraam de ospitalitate, iubire și rugăciune?

Geneza 19:1-29

1. Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara; și Lot ședea la poarta Sodomei. Când i-a văzut Lot, s-a sculat, le-a ieșit înainte și s-a plecat până la pământ.
2. Apoi a zis: „Domnii mei, intrați, vă rog, în casa robului vostru, ca să rămâneți peste noapte în ea și spălați-vă picioarele; mâine vă veți scula de dimineață și vă veți vedea de drum.” „Nu”, au răspuns ei, „ci vom petrece noaptea în uliță.”

3. Dar Lot a stăruit de ei până au venit și au intrat în casa lui. Le-a pregătit o cină, a pus să coacă azime și au mâncat.
4. Dar nu se culcaseră încă, și oamenii din cetate, bărbații din Sodoma, tineri și bătrâni, au înconjurat casa; tot norodul a alergat din toate colțurile.
5. Au chemat pe Lot și i-au zis: „Unde sunt oamenii care au intrat în tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăăm cu ei.”
6. Lot a ieșit afară la ei, la ușă, a încuiat ușa după el
7. și a zis: „Fraților, vă rog, nu faceți o asemenea răutate!
8. Iată că am două fete care nu știu de bărbat; am să vi le aduc afară și le veți face ce vă va plăcea. Numai nu faceți nimic acestor oameni, fiindcă au venit sub umbra acoperișului casei mele.”
9. Ei au strigat: „Pleacă!” Și au zis: „Omul acesta a venit să locuiască aici ca un străin, și acum vrea să facă pe judecătorul. Ei bine, o să-ți facem mai rău decât lor.” Și, împingând pe Lot cu sila, s-au apropiat să spargă ușa.
10. Dar bărbații aceia au întins mâna, au tras pe Lot înăuntru la ei în casă și au încuiat ușa.
11. Iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, de la cel mai mic până la cel mai mare, așa că degeaba se trudeau să găsească ușa.
12. Bărbații aceia au zis lui Lot: „Pe cine mai ai aici? Gineri, fii și fiice și tot ce ai în cetate: scoate-i din locul acesta.
13. Căci avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui. De aceea ne-a trimis Domnul, ca să-l nimicim.”
14. Lot a ieșit și a vorbit cu ginerii săi, care luaseră pe fetele lui: „Sculați-vă”, a zis el, „ieșiți din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea.” Dar ginerii lui credeau că glumește.
15. Când s-a crăpat de ziuă, îngerii au stăruit de Lot, zicând: „Scoală-te, ia-ți nevasta și cele două fete, care se află aici, ca să nu pieri și tu în nelegiuirea cetății.”
16. Și, fiindcă Lot zăbovea, bărbații aceia l-au apucat de mână, pe el, pe nevasta sa și pe cele două fete ale lui, căci Domnul voia să-l cruțe; l-au scos și l-au lăsat afară din cetate.
17. După ce i-au scos afară, unul din ei a zis: „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi și să nu te oprești în vreun loc din câmpie: scapă la munte, ca să nu pieri.”
18. Lot le-a zis: „O! nu, Doamne!

19. Iată că am căpătat trecere înaintea Ta și ai arătat mare îndurare față de mine, păstrându-mi viața; dar nu pot să fug la munte înaintea ca să mă atingă prăpădul, și voi pieri.
20. Iată, cetatea aceasta este destul de aproape ca să fug în ea și este mică. O! de aș putea să fug acolo... este așa de mică... Și să scap cu viață!”
21. Și El i-a zis: „Iată că-ți fac și hatârul acesta și nu voi nimici cetatea de care vorbești.
22. Grăbește-te de fugi în ea, căci nu pot face nimic până nu vei ajunge acolo.” Pentru aceea s-a pus cetății aceleia numele Țoar.
23. Răsărea soarele pe pământ când a intrat Lot în Țoar.
24. Atunci Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la Domnul din cer.
25. A nimicit cu desăvârșire cetățile acelea, toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și tot ce creștea pe pământ.
26. Nevasta lui Lot s-a uitat înapoi și s-a prefăcut într-un stâlp de sare.
27. Avraam s-a sculat a doua zi dis-de-diminează și s-a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului.
28. Și-a îndreptat privirile spre Sodoma și Gomora și spre toată câmpia; și iată că a văzut ridicându-se de pe pământ un fum, ca fumul unui cuptor.
29. Când a nimicit Dumnezeu cetățile câmpiei, Și-a adus aminte de Avraam; și a scăpat pe Lot din mijlocul prăpădului prin care a surpat din temelie cetățile unde își așezase Lot locuința.

Textul oferă o informație interesantă cu privire la funcția lui Lot în cetatea Sodoma: „Lot ședea la poarta Sodomei” (Geneza 19:1). Aceasta înseamnă că era un om important în cetate, cu siguranță un funcționar public, pentru că șederea la poarta cetății era un privilegiu al persoanelor publice, judecătorilor și regilor (2 Samuel 19:8; Ieremia 38:7; Rut 4:1).

Capitolul 19 din Geneza este aproape o paralelă la capitolul 18 și la pasajul cu îngerii și Avraam. Atât Avraam, cât și Lot stăteau la o intrare (Geneza 18:1; 19:1); atât Avraam, cât și Lot i-au invitat pe străini să se odihnească în locuința lor (Geneza 18:3,4; Geneza 19:2); atât Avraam, cât și Lot au pregătit mâncare pentru vizitatorii lor (Geneza 18:4-8; 19:3). Oricare ar fi fost defectele lui, se pare că Lot avea și câteva trăsături pozitive.

„Atunci, Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la Domnul din cer. A nimicit cu desăvârșire cetățile acelea, toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților, și tot ce creștea pe pământ” (Geneza 19:24,25).

Nu știm câți oameni locuiau în cetățile Sodoma și Gomora la momentul acestei relatări, dar dintre aceste mii de oameni, numai patru au ieșit din cetate și numai trei au fost salvați. La fel a fost și în cazul potopului din Geneza. Nu știm câți oameni trăiau pe atunci, dar știm că majoritatea *nu* au fost salvați.

Numărul mic al locuitorilor Sodomei care au fost salvați are implicații asupra propriei noastre misiuni: nu toți oamenii vor fi salvați, mântuiți. Am vrea ca toată lumea să Îl accepte pe Isus și planul Lui de mântuire, dar fiecare persoană are voință liberă. Sarcina noastră este să invităm cât mai mulți oameni să Îl aleagă pe Isus. În îndeplinirea misiunii noastre, Dumnezeu ne ajută prin Duhul Sfânt, dar nu va acționa niciodată împotriva voii cuiva. Liberul-arbitru înseamnă că, la sfârșit, indiferent ce facem, indiferent cât ne rugăm, mântuirea se rezumă la alegerea pe care o face fiecare persoană.

Cum putem învăța să nu ne descurajăm dacă nu vedem rezultatele dorite când facem lucrare misionară?

Joi, 26 octombrie

Supunerea față de voia lui Dumnezeu

Întrebarea 5: Citește Geneza 12:1-9. Ce ne învață aceste versete despre supunerea față de voia lui Dumnezeu, chiar și atunci când calea care ne stă în față pare clară?

Geneza 12:1-9

1. Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.
2. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.
3. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.
4. Avram a plecat, cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el. Avram avea șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran.
5. Avram a luat pe Sarai, nevasta sa, și pe Lot, fiul fratelui său, împreună cu toate averile pe care le strânseseră și cu toate slugile pe care le câștigaseră în Haran. Au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan.
6. Avram a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Canaanii erau atunci în țară.

7. Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului care i Se arătase.

8. De acolo a pornit spre munte, la răsărit de Betel, și și-a întins cortul, având Betelul la apus și Ai la răsărit. A zidit și acolo un altar Domnului și a chemat Numele Domnului.

9. Avram și-a urmat drumul, înaintând mereu spre miazăzi.

Chemarea: Avram a primit o chemare provocatoare din cer – „Domnul zisese lui Avram: «Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta»” (Geneza 12:1). Când a auzit o voce din cer, prima lui reacție ar fi putut fi să o ignore, gândinduse că avea o halucinație. Sau ar fi putut să pună mesajul la îndoială, spunând ceva de genul: *Nu vreau să merg, îmi place aici*. Posibil ca „țara pe care ți-o voi arăta” să fi sunat ca o descriere ciudată a unei destinații. Dar Avram a acceptat chemarea. Și-a supus voia lui voii lui Dumnezeu și a părăsit casa tatălui său și țara lui: „Avram a plecat, cum îi spusese Domnul” (Geneza 12:4).

Alegerea zonei: O ceartă a izbucnit între slujitorii lui Lot și cei ai lui Avram, dar Avram nu era un om care să se certe cu cel care era sânge din sângele lui. El s-a supus voii lui Dumnezeu, care l-a binecuvântat din nou: „Domnul a zis lui Avram după ce s-a despărțit Lot de el: «Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi ți-o dau ție și seminței tale în veac»” (Geneza 13:14,15).

Distrugerea Sodomei și a Gomorei: Când Dumnezeu i-a descoperit soarta acestor două cetăți, Avraam, plin de iubire, a încercat să le salveze. Pentru că nu erau nici măcar 10 oameni neprihăniți în ele, cetățile au fost distruse. Avraam s-a supus voii lui Dumnezeu și a acceptat judecata lui Dumnezeu în dreptul acelor cetăți.

Domnul a putut să îl folosească pe Avraam datorită faptului că el i s-a supus în orice împrejurări. Același lucru trebuie să se întâmple și cu noi.

Implică-te! În orașele noastre, ne confruntăm cu obstacole în predicarea Evangheliei în mod corespunzător și eficient. Trebuie să Îl rugăm pe Dumnezeu să intervină.

Implică-te și mai mult! Găsește o modalitate să iei legătura cu cineva afectat direct de o situație asemănătoare cu a ta. Spune-i acelei persoane că te rogi pentru ea și cere-I lui Dumnezeu să îți arate ce poți face ca să fii de ajutor. Dacă locuiești sau lucrezi într-un oraș, invită-i la masă pe vecinii sau colegii tăi.

Un gând de încheiere

„Iubirea față de sufletele pieritoare a inspirat rugăciunea lui Avraam. [...] Profundul său interes pentru Sodoma ne înfățișează neliniștea pe care ar trebui s-o simțim pentru cei nepocăiți. Noi ar trebui să cultivăm ură față de păcat, dar milă și iubire față de cei păcătoși. De jur împrejurul nostru sunt suflete care se cufundă într-o ruină la fel de groaznică și lipsită de speranță ca aceea care s-a abătut asupra Sodomei. În fiecare zi, timpul de probă al unora se sfârșește. În fiecare ceas, unii trec dincolo de hotarul îndurării. Și unde sunt oare glasurile de avertizare și de îndemnare care să-l determine pe păcătos să fugă de această îngrozitoare nenorocire? Unde sunt oare mâinile acelea întinse care să-l tragă înapoi de la moarte? Unde sunt oare aceia care, în umilință și cu o credință stăruitoare, să mijlocească la Dumnezeu pentru el?

Atitudinea lui Avraam era atitudinea lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu este El Însuși un mare Mijlocitor în favoarea păcătosului. El, care a plătit prețul pentru răscumpărarea omului, cunoaște valoarea sufletului omenesc. Cu o aversiune față de rău care poate exista numai într-o natură lipsită de orice pată a păcatului, Hristos a manifestat față de păcătos o iubire pe care numai bunătatea infinită o poate concepe” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 140).
